

Arrest

nr. 221 743 van 24 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 11 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Georgisch staatsburger van Ossetische origine. U bent geboren in 1982 te Tbilisi, Georgië.

U werkte uw middelbare school af en u studeerde automechaniek verder. U woonde in Tbilisi tot 2003, waarna u naar Europa ging. U verbleef in Slovenië, Nederland, Zwitserland en enkele jaren in Oostenrijk. In 2012 keerde u terug naar Tbilisi, Georgië. Daar werd u in 2012 of 2013 veroordeeld tot een voorwaardelijke gevangenisstraf en een geldboete wegens druggebruik. U bleef in Tbilisi tot 2014, waarna u in Turkije ging werken. U kwam wel geregeld terug naar Georgië. Na uw terugkeer uit Turkije ging u opnieuw in Tbilisi wonen. In 2017 werd u in Georgië opnieuw wegens druggebruik opgepakt door

de politie. In december 2017 of januari 2018 reden u en uw vriend een meisje aan op straat. Ten gevolge hiervan werd zij invalide. In de periode daarop werd u bedreigd door de familie van het meisje, een drugsfamilie uit Ponichala. Ze vroegen constant waar u was en ze kwamen enkele keren langs bij u thuis. Ondertussen hield u zich in Tbilisi verborgen. U probeerde een klacht in te dienen bij de politie van Tbilisi, maar dit werd u geweigerd. Twee maanden na het ongeluk besloot u naar het dorp Mereti te gaan en zich daar te verschuilen. Daar diende u, dit keer met succes, een klacht in bij de politie. Na een maand in Mereti te zijn verbleven, verliet u Georgië in maart 2018. U ging eerst naar Litouwen, waarna u naar Duitsland ging en vervolgens Zwitserland. Toen uw verzoek om internationale bescherming daar werd geweigerd, kwam u naar België, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 18 september 2018.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U verklaarde zelfs expliciet in het begin van uw persoonlijk onderhoud dat u fysiek en mentaal in staat was om het interview te houden (CGVS notities, p. 2). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Volgens uw verklaringen vreest u vervolgd te worden door een drugsfamilie uit Ponichala nadat u hun dochter eind 2017, begin 2018, hebt aangereden. Daarnaast vreest u vervolging omwille van uw Ossetische etniciteit en u verklaart Hepatitis C te hebben. Na grondige analyse van uw verzoek om internationale bescherming heeft de Commissaris-Generaal besloten dat u er niet in geslaagd bent om uw persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico in uw hoofde op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en dit om onderstaande redenen.

Immers, het CGVS kan geen enkel geloof hechten aan uw vrees voor vervolging jegens een drugsfamilie uit Ponichala wegens de vele tegenstrijdigheden die uw verklaringen hierover bevatten.

Vooreerst wordt opgemerkt dat u zich in ernstige mate tegenspreekt over uw woonplaatsen voor uw vertrek uit Georgië. Zo verklaart u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u de laatste 8 à 9 maanden voor uw vertrek uit Georgië (maart of april 2018) in het dorp Mereti, provincie Gori, heeft gewoond (Verklaring DVZ, 1e VIB, rubriek 10). Op het CGVS verklaart u echter dat de aanrijding van het meisje in Tbilisi drie maanden voor uw vertrek gebeurde, dat u daarna nog twee maanden in Tbilisi heeft gewoond en dat u daarna een maand in Mereti heeft gewoond (CGVS notities, p. 6). U geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, antwoordt u dat u tegenover de DVZ zeker niet bedoeld had te zeggen dat u de laatste 8 à 9 maanden voor uw vertrek in Mereti zou hebben verbleven, maar dat u mogelijk bedoeld had te zeggen dat u met tussenpozen 8 à 9 maanden in totaal in Mereti zou hebben doorgebracht (CGVS notities, p. 16). Dit is echter geen afdoende verklaring voor deze ernstige tegenstrijdigheid gegeven het duidelijke karakter van de vraag die u werd gesteld bij de DVZ. Gegeven het feit dat u geen duidelijkheid kan scheppen over uw verblijfsplaatsen ten tijde van de aanrijding, wordt reeds in ernstige mate afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid hiervan en dus ook van de vervolgingsfeiten als gevolg hiervan.

Deze geloofwaardigheid wordt verder zwaar ondermijnd door de volgende vaststellingen.

Vooreerst kent u de naam niet van de drugsfamilie door dewelke u wordt vervolgd (CGVS vragenlijst, vraag 3.5; CGVS notities, p. 9). Hoewel u weet dat ze van Azerbeidzjan afkomstig zijn, kent u hun naam niet omdat het een moeilijke naam is (CGVS notities, p. 9). U geconfronteerd met het feit dat u verklaarde dat u achteraf over hen heeft gehoord, dat u een klacht tegen hen heeft ingediend en dat er een PV werd opgesteld na het ongeluk, en het bijgevolg bevreemdend is dat u hun naam niet zou kennen, antwoordt u dat u in uw eigen klacht evenmin melding had gemaakt van de betrokken leden van deze familie, antwoordt u vervolgens dat de politieagenten die bij het ongeval ter plekke waren gekomen, enkel uw documenten hadden gecontroleerd maar u persoonlijk geen informatie hadden gegeven, verder dat u zelf ook niet de bestuurder was van het voertuig van de aanrijding, en tenslotte dat u ook geen kopie heeft ontvangen van het politieverslag van deze aanrijding (CGVS notities, p. 9-10). Enkel uw vriend heeft misschien een kopie van het PV gekregen, maar ook aan hem heeft u hun naam nooit gevraagd (CGVS notities, p. 10). Uw uitleg voldoet niet. Alvast kan uit uw verklaring als zou u de naam van deze familie niet hebben onthouden omdat ze te moeilijk was, worden afgeleid dat u deze naam alleszins wel heeft gehoord maar ze niet heeft onthouden. Verder moet worden gesteld dat u niettemin gelegenheid had om de naam van deze familie opnieuw te vernemen, indien niet via uw vriend die het voertuig had bestuurd, dan toch via de betrokken politiedienst, of via de 'andere mensen' waarvan u zelf spreekt, en via wie u zou vernomen hebben dat de politie op de hoogte zou zijn van de

criminele activiteiten van deze rijke drugsfamilie maar er niets tegen zou ondernemen (CGVS notities, p. 9). Het gegeven dat u omwille van vervolging door deze familie uw land van herkomst bent ontvlucht, maakt het onaannemelijk en onwaarschijnlijk dat u nooit gevraagd zou hebben naar de naam van deze familie, hoewel u hiertoe wel de nodige kanalen en mogelijkheden had. Bijgevolg wordt verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van deze aanrijding en de daaruit volgende vervolgingsfeiten.

Ten tweede weet u niet exact wanneer deze aanrijding plaatsvond, hoewel dit dé reden van uw vertrek uit uw land van herkomst was. Hoewel u verklaart bij de DVZ dat het in 2017 gebeurde (CGVS vragenlijst, vraag 3.5) en op het CGVS dat het op het einde van 2017 plaatsvond (CGVS notities, p. 6), kan u zich evenwel de precieze maand niet herinneren (CGVS notities, p. 6). U verklaart dat het inderdaad niet lang geleden is, maar dat u het niet meer weet. U voegt toe dat het misschien in januari of december was (CGVS notities, p. 6). Van iemand die eerst zijn stad ontvlucht is richting het platteland, het daarna ook daar niet veilig was waardoor hij zijn land van herkomst moest ontvluchten, zou minstens verwacht kunnen worden dat hij zich de maand zou kunnen herinneren waarin deze aanrijding, dé reden voor zijn vertrek, plaatsvond. Dit is in casu niet het geval waardoor de geloofwaardigheid van deze aanrijding, alsook de hieraan gekoppelde vervolgingsfeiten, verder wordt gedeukt.

Ten derde bent u niet op de hoogte van hoe het op dit moment met uw vriend, die de auto bestuurde, gaat noch waar hij zich bevindt (CGVS notities, p. 13). Hoewel u verklaart een goed contact te hebben gehad met hem met name ook in de periode tussen de aanrijding en diens vlucht uit Georgië, en hij sinds u klein was een goede vriend was van u (CGVS notities, p. 11), weet u niet waar hij is, noch waarom hij is gevlucht. U verklaart dat u hem evenmin kan bereiken omdat hij zijn nummer niet meer heeft en omdat hij ook met u geen contact heeft opgenomen (CGVS notities, p. 13). Gevraagd of u op andere manieren heeft geprobeerd om met uw vriend in contact te komen, antwoordt u van niet. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u ook met uw eigen familie geen contact meer heeft (CGVS notities, p. 4). Wanneer u hierover iets wordt gevraagd later in het onderhoud, zegt u dat u misschien wel eens een bericht heeft gestuurd (CGVS notities p. 13). Verder heeft u niet gepoogd om op andere manieren met hen in contact te komen. U verklaart dat u ook de mobiele nummers van uw familie niet uit het hoofd kent (CGVS notities, p. 13). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u een grote interesse aan de dag legt of veel moeite heeft gedaan om met uw vriend, die de wagen tijdens de aanrijding bestuurde, alsook met uw eigen familie in contact te komen en meer informatie te bekomen aangaande uw vervolging door deze drugsfamilie. Van iemand die omwille van deze vervolging zijn land van herkomst moet verlaten, een toch niet te onderschatten onderneming, kan evenwel verwacht worden dat hij minstens enige moeite zou doen om zich te informeren over de stand van zaken inzake zijn problemen in zijn land van herkomst, wat in casu niet het geval is. Bijgevolg wordt verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Deze desinteresse en het gebrek aan enige moeite worden evenzeer gereflecteerd in het feit dat u uw vervolgingsfeiten met geen enkel document kan staven. Hoewel u verklaart dat er een PV werd opgesteld door de politie na de aanrijding, dat u zonder succes een klacht heeft proberen in te dienen in Tbilisi en dat u hier in Mereti dan weer wel in slaagde, legt u hiervan niets neer. Aangaande de PV van de aanrijding verklaart u zelfs dat er misschien een kopie aan uw vriend werd gegeven maar dat u dit niet bij uw vriend heeft nagevraagd ofschoon u nog een regelmatig contact had met hem in de anderhalve tot twee maanden tussen de aanrijding en zijn vlucht. U verklaart zelfs dat dit document voor u niet belangrijk was (CGVS notities, p. 10). Van iemand die een kind heeft aangereden en hierdoor bang was van de gevolgen (CGVS notities, p. 13-15), kan echter verwacht worden dat hij zich meer zou interesseren in de politionele documenten hieromtrent en dat hij deze dan ook zou kunnen voorleggen aan het CGVS, wat in casu niet het geval is. Wat betreft de klacht die u in het dorp Mereti heeft neergelegd, kan u evenmin een bewijs voorleggen. U verklaart dat u uw klacht heeft ingediend, maar dat u hiervan geen bewijs heeft gekregen. U wist bovendien ook niet dat u zo'n bewijs zou moeten krijgen aangezien u nog nooit eerder een klacht had ingediend (CGVS notities, p. 10). Van iemand die reeds meermaals in contact was gekomen met het gerecht of de politie (zo werd u naar eigen zeggen vaak opgepakt en werd u reeds veroordeeld), kan minstens verwacht worden dat hij hierover meer kennis van zaken aan de dag zou kunnen leggen en dat hij dan ook zijn verklaringen zou kunnen staven met de nodige documenten, wat in casu niet het geval is.

Ten vierde kan het CGVS verder helemaal geen geloof meer hechten aan uw asielrelaas wanneer blijkt dat u zich een zoveelste keer tegensprekt. Zo verklaarde u bij de DVZ dat de politie u (opnieuw) had beschuldigd nadat u het kind had aangereden (CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Op het CGVS verklaart u echter spontaan en meermaals dat u door de politie onschuldig werd verklaard met betrekking tot deze aanrijding (CGVS notities, p. 9). U geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordt u dat u dit zeker nooit zo heeft gezegd en dat de politie, indien u wel schuldig was geweest, u toch niet zomaar had laten vertrekken (CGVS notities, p. 16-17). Het vasthouden aan één versie van de feiten is echter geen

afdoende verklaring voor dergelijke tegenstrijdigheid. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw volledige asielrelaas verder in de kiem gesmoord.

Gegeven de accumulatie van voorgaande vaststellingen kan het CGVS verder geen geloof meer hechten aan de vermeende aanrijding en de hieruit volgende vervolgingsfeiten.

Behalve deze vervolgingsfeiten, verklaarde u nog vervolging te vrezen omwille van uw Ossetische etniciteit. Hierbij dient echter te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde voorbeelden onvoldoende zwaarwichtig zijn om in casu over te gaan tot een toekenning van het Vluchtelingenstatuut. Zo verklaart u onder meer dat uw klacht misschien niet werd behandeld omwille van uw origine en dat u de laatste periode altijd last had met uw burens (CGVS notities, p. 3). Gevraagd naar andere voorbeelden, haalt u aan dat u ooit een papieren doek in de vuilbak wierp in een politiekantoor en dat ze dachten dat u drugs had weggegooid. U verklaart dat u niet kon bewijzen dat het geen drugs waren, waardoor u niet correct werd behandeld (CGVS notities, p. 3). U verklaarde dat de politie u in het algemeen makkelijk van een en ander verdacht en dat u steeds een inspanning moest leveren om de waarheid te bewijzen. U verklaart verder dat u vaak door de politie naar drugscentra werd gebracht om bloedanalyses te laten uitvoeren en dat u vaak werd geslagen (CGVS notities, p. 3). Dit kadert echter in uw drugsproblematiek en niet zozeer in uw vermeende etnische problematiek. Uiteindelijk verklaart u dat u harder werd aangepakt dan andere jongeren omdat u geen kennis had bij de autoriteiten (CGVS notities, p. 4). Met andere woorden blijkt hieruit niet dat u omwille van uw etnische origine zwaarwichtige problemen zou hebben meegemaakt. Dit wordt des te meer bevestigd wanneer blijkt dat u geen weet heeft van andere Osseten die onjuist zouden zijn behandeld (CGVS notities, p. 4). Gegeven bovenstaande bent u er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging omwille van uw Ossetische etniciteit aannemelijk te maken. Dit wordt bovendien bevestigd door het feit dat de door u aangehaalde discriminerende feiten niet stroken met de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd. Uit deze informatie blijkt immers dat er geen beleid van discriminatie is, geen klimaat van raciale haat bestaat, noch dat er sprake is van gevallen van vervolging louter omwille van de Ossetische origine, noch dat bescherming omwille van de Ossetische origine wordt ontzegd. Bovendien bent u er niet in geslaagd om overtuigende elementen aan die er op wijzen dat u een uitzondering zou zijn (cf. supra).

Volledigheidshalve dient verder nog te worden vermeld dat u vreest in Georgië niet de juiste medische behandeling te kunnen krijgen voor uw Hepatitis C (CGVS notities, p. 2-3). U gevraagd waarom, zegt u dat u niet over de financiële middelen beschikt om zich in Georgië te laten behandelen. Uit dergelijke argument van socioeconomische behoefte kan alvast geen blijk van intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid of fysieke integriteit worden afgeleid. Bijgevolg moet in dit verband worden opgemerkt dat de door u aangehaalde medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Voor de beoordeling van medische elementen wordt verwezen naar een andere procedure, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gegeven bovenstaande bent u er niet in geslaagd om uw persoonlijk en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico in uw hoofd op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Ter staving van uw asielrelaas legde u geen documenten neer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.1. Verzoekende partij duidt er in haar verzoekschrift vooreerst op dat zij bij haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken *“niet de kans kreeg om haar relaas te doen”* en *“telkens (werd) onderbroken en aangemaand kort en bondig te zijn”*. Er werd haar verzekerd dat zij op het Commissariaat-generaal over voldoende tijd zou beschikken om alles in detail te vertellen. Derhalve kreeg zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet de kans om eventuele misverstanden te verduidelijken. Vermeende tegenstrijdigheden tussen enerzijds haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en anderzijds haar verklaringen op het Commissariaat-generaal kunnen haar dan ook niet worden verweten.

2.2.3.2. De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaand verweer van verzoekende partij niet kan volstaan om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen enerzijds haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, en anderzijds haar verklaringen op het Commissariaat-generaal in een ander daglicht te stellen.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekende partij voorafgaand aan haar interview op het Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld dat er van haar bij het invullen van de vragenlijst wordt verwacht dat zij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom zij bij haar terugkeer problemen vreest of riskeert en dat zij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (administratief dossier, stuk 16, vragenlijst CGVS, ‘voorafgaand advies’). Dat zij er de kans niet zou hebben gekregen om haar relaas te doen en telkens werd onderbroken en aangemaand werd kort en bondig te zijn, blijkt voorts nergens uit de vragenlijst. Integendeel, toen verzoekende partij op de vraag een kort overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot haar vlucht uit haar land van herkomst zich beperkte tot de zeer bondige verklaring *“Wegens die problemen met drughandelaars ben ik de laatste keer gevlucht uit Georgië”*, werd haar gevraagd om concreter te zijn en werd haar de mogelijkheid gegeven om op uitgebreidere wijze haar problemen die aan de basis lagen van haar vertrek te vertellen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Vervolgens werden haar nog enkele bijkomende vragen gesteld, waarbij evenmin ergens uit blijkt dat zij in haar antwoorden werd onderbroken (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Voorts wijst de Raad er nog op dat haar op het einde van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog gevraagd werd of zij nog iets wenste toe te voegen, waarop zij evenwel negatief antwoordde (vragenlijst CGVS, vraag 8).

Hoe dan ook, de Raad stelt vast dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar in het Georgisch werden voorgelezen en dat verzoekende partij op dat moment wel degelijk in de gelegenheid werd gesteld eventuele onjuistheden in haar verklaringen te corrigeren. Vervolgens ondertekende verzoekende partij de vragenlijst en de ‘verklaring DVZ’ voor akkoord (administratief dossier, stuk 16, vragenlijst CGVS en stuk 17, verklaring DVZ). De Raad bemerkt verder nog dat verzoekende partij ook bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal,

waar zij gevraagd werd naar het verloop van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, nergens aangaf dat haar verklaringen verkeerd zouden zijn genoteerd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 6, notities CGVS, p. 2). De vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen over het feit of de politie hen na het ongeval schuldig dan wel onschuldig achtte en over haar verblijfplaatsen voor haar vertrek uit Georgië, die steun vinden in de gegevens in het administratief dossier, blijven dan ook onverminderd overeind en doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas.

2.2.4.1. Waar in de bestreden beslissing vastgesteld wordt dat zij de naam niet kent van de drugsfamilie die haar vervolgt, stelt verzoekende partij dat zij inderdaad heeft aangegeven dat zij de naam van deze familie niet meer van buiten kent, doch *“zij weet wel wie ze zijn en wat hun reputatie is”*.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met bovenstaande opmerking slechts bevestigt dat zij de naam niet kent van de drugsfamilie die haar vervolgt. De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissing reeds terecht wordt opgemerkt dat haar uitleg dat zij deze naam niet heeft onthouden niet volstaat om haar onwetendheid dienaangaande te verklaren. Immers wordt in dit verband de pertinente opmerking gemaakt dat indien verzoekende partij deze naam inderdaad vergeten zou zijn omdat deze te moeilijk was, zij niettemin de gelegenheid had om de naam van deze familie opnieuw te vernemen, indien niet via haar vriend die het voertuig had bestuurd, dan toch via de betrokken politiedienst, of via de ‘andere mensen’ waarvan zijzelf spreekt, en via wie zij vernomen zou hebben dat de politie op de hoogte zou zijn van de criminele activiteiten van deze rijke drugsfamilie maar er niets tegen zou ondernemen. Aangezien verzoekende partij stelt haar land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van vervolging door deze familie, is het totaal onaannemelijk dat verzoekende partij nooit gevraagd zou hebben naar de naam van deze familie.

2.2.5.1. Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing dat uit haar verklaringen niet blijkt dat zij een grote interesse aan de dag legt of veel moeite heeft gedaan om met haar vriend, die de wagen tijdens de aanrijding bestuurde, alsook met haar eigen familie in contact te komen en meer informatie te bekomen aangaande haar vervolging door de drugsfamilie, bemerkt verzoekende partij dat ook haar vriend uit vrees voor zijn leven Georgië is ontvlucht en dat het haar dan ook beter leek om geen contact met hem op te nemen *“omdat zij op die manier eventueel ook op zijn spoor zouden kunnen komen”*.

2.2.5.2. De Raad bemerkt evenwel dat bovenstaande uitleg een allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaring betreft teneinde het feit dat zij niet getracht heeft haar vriend te contacteren alsnog te vergoelijken. Dat zij bewust geen contact zou hebben opgenomen met haar vriend teneinde hem niet in gevaar te brengen, valt immers niet te verenigen met haar verklaring tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat zij herhaaldelijk heeft proberen bellen naar zijn gsm-nummer (administratief dossier, stuk 6, notities CGVS, p. 13). Aangezien zij hem blijkbaar wel degelijk wilde contacteren, kan van haar verwacht worden dat zij, wanneer dit niet mogelijk blijkt te zijn via zijn gsm, andere manieren zou zoeken om alsnog met hem in contact te komen, hetgeen zij evenwel heeft nagelaten. Door verwerende partij wordt dan ook terecht gemotiveerd dat uit de verklaringen van verzoekende partij niet blijkt dat zij een grote interesse aan de dag legt of veel moeite heeft gedaan om met haar vriend in contact te komen en zo meer informatie te bekomen aangaande de vervolging door de drugsfamilie. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkel argument aanbrengt om de vaststelling dat zij ook geen contact heeft opgenomen met haar eigen familie te weerleggen of te verklaren. Desbetreffende vaststelling blijft derhalve eveneens onverminderd overeind.

Gelet op het feit dat van iemand die omwille van vervolging door een bepaalde familie zijn land van herkomst moet verlaten, een toch niet te onderschatten onderneming, verwacht kan worden dat hij minstens enige moeite doet om zich te informeren over de stand van zaken inzake zijn problemen in zijn land van herkomst, is de Raad van oordeel dat de vaststelling dat verzoekende partij nagelaten heeft ernstige pogingen te ondernemen om met haar vriend en haar familie in contact te komen, verder de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas ondergraaft.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog onderstreept dat zij behoort tot een minderheidsgroep, dat de familie waarvoor zij vreest rijk is en beschermd wordt en dat de politie niet kon en niets wilde doen om haar te beschermen, waardoor zij niet anders kon dan te vluchten uit Georgië, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.7. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 19), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 23 januari 2019 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Georgisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT